

SEBASTIAN
FITZEK

PSYCHOTRILER

DIEV ČA
Z KALENDÁRA

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SEBASTIAN
FITZEK**

**DIEVČA
Z KALENDÁRA**

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Das Kalendermädchen,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag Ein Imprint
der Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Mníchov 2024,

preložila Zuzana Kováčiková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5573. publikácia a 58. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Beáta Beláková

Jazykové redaktorky Alexandra Jurišová, Zuzana Šulajová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Droemer Verlag Ein Imprint der Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG 2024

Translation © Zuzana Kováčiková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1793-4

Venujem Sabrine

*Aj ten, kto v nič neverí,
v niečo verí.*

1. kapitola

ZÁZNAM TIESŇOVÉHO HOVORU

20. december, 23.34 hod., centrála Hof, Bavorsko

P: Tiesňová linka polície, s kým hovorím?

V: Haló? Chcela by som si objednať pizzu.

P: Pani, dovolali ste sa na tiesňovú linku polície.

V: Správne. So salámou a so syrom.

(Pauza)

P: Rozumiem... Ste v nebezpečenstve? Nieкто vás ohrozuje?

V: Áno.

P: Je s vami v miestnosti?

V: Presne tak.

P: Sú viacerí?

V: Nie. Iba jednu pizzu.

P: Dobré. Ide vám to veľmi dobre. Je tá osoba ozbrojená?

(Dlhšia pauza)

V: Áno. Veľkosť XXL, prosím.

P: Ste zranená?

V: S feferónkami.

P: Ťažko?

V: (Silný smiech) Ak rýchlo niečo nezjem, zomriem.

P: Okej. Ste silná žena. Ide vám to skvelo. Čoskoro k vám dorazí pomoc. Potrebujem vašu presnú adresu.

V: Hm. Jasné. (Pauza, ťažký dych.) Doručte ju, prosím, do Rabenhammeru, ehm... Tannensteig 18.

P: Je to byt?

V: Ehm, rekreačný dom. Dom pri lesnom chodníku.

P: Dobre, ako sa voláte?

V: Valentina. Valentina Rogallová. Ale na zvončeku meno nie je, pochopiteľne. Čo?

(Šuchot, zrejme zakryla slúchadlo rukou.)

V: (Osobe v miestnosti.) Áno. Poviem.

(Opäť do telefónu. Neisto. Roztraseným hlasom.)

Počujete ma? Pizzu nechajte pred dverami.

Peniaze budú pod rohožkou.

P: Kde presne sa v dome nachádzate? Na prízemí?

V: Nie.

P: Na poschodí?

V: Správne. (Pauza, šuchot.) Ako dlho to potrvá?

P: Pomoc k vám dorazí o niekoľko minút. Teraz, prosím vás, povedzte: „Žiadny problém, počkám na linke, kým kuriéra nezastihnete.“

V: Žiadny problém, počkám na linke, kým kuriéra nezastihnete. Moment, počkajte. Mám ešte povedať...

(Dlhšia pauza. Šuchot. Nezrozumiteľné mrmlanie v pozadí. Potlačené vzlyky.)

V: Nie, to neurobím!

P: Haló? Haló? Ste tam ešte?

(Hlasný, bolestný ženský krik.)

Spojenie sa prerušilo.

Koniec záznamu: 23.37 hod.

2. kapitola

RABENHAMMER, TANNENSTEIG 18

23.51 HOD.

STRACHNITZ

Na kraji lesa stál malý dom s bridlicovou strechou a s napoly stiahnutou riasenou roletou a na policajného dôstojníka Strachnitzu akoby žmurkal.

Bola jasná, mrazivá noc. Svit mesiaca v splne nenarúšal jediný oblak. Policajtom slúžil ako reflektor a napriek nočnej hodine vytváral atmosféru podobnú večernému súmraku.

Posledné dni v kuse snežilo, predošlý deň ráno na chvíľu prestalo, večer opäť začalo, preto nebolo možné napredovať potichu. Ako kráčali do kopca k poslednému domu v slepej ulici, pod jeho čižmami aj pod čižmami policajtky idúcej za ním vŕzgal sneh. Aspoňže niekto posypal zľadovatenú cestu štrkom a nešmýkalo sa. Napriek tomu mu hrozilo, že spadne. Strachnitz to zasa raz neodhadol. Vypil priveľa alkoholu a málo vody. Uplynulé hodiny ešte cítil v kostiach a zdalo sa mu, že cesta k Domu pri lesnom chodníku, ako nazývali malú chatu internetové portály ponúkajúce rekreačné ubytovanie, sa skôr predlžuje, ako skracuje.

„Vyzerá to tu pokojne,“ povedal mladej kolegyni, ktorá dorazila niekoľko minút po ňom. Keď prišlo z centrály hlásenie, nachádzal sa neďaleko, podľa obsahu tiesňového hovoru však bolo jasné, že nepôjde o bežný zásah jedného policajta, a tak musel počkať na Samiru.

Nasávala čistý vzduch a obzerala sa: „V každom prípade je ešte niekto hore,“ skonštatovala. Na rozdiel od okolitých domov zahalených do tmy sa na poschodí svietilo. V niektorých záhradách žiarili vianočné stromčeky, okolo Domu pri les-

nom chodníku bola tma. Iba vo vianočne vyzdobenom okne plápolala do tretiny zhorená valcová sviečka.

„Pozri!“ ukázala Samira na zem.

Množstvo stôp, len zľahka pokrytých čerstvým snehom, nasvedčovalo, že nedávno prešlo po chodníku viacero osôb. Niektoré stopy určite patrili Valentine Rogallovej – mladej žene, ktorá zavolała na tiesňovú linku pod zámienkou, že si chce objednať pizzu.

„Zvláštne,“ prisvedčil.

Predpoveď počasia spôsobila, že v posledných dňoch do oblasti zavítal málokto. Leto bolo horúce a suché, spráchnivené koruny stromov teraz ťažil čerstvo napadáný sneh. Búrka by mohla byť životunebezpečná. Minulý rok o tomto čase usmrtil padajúci konár ľahkovážneho turistu.

Žiť v súlade s prírodou. Taká hlúposť!, pomyslel si Strachnitz a intuitívne nahmatal zbraň vo veste. Mal rád svoj rodný kraj – Franský les, zasnežené kopce, čistý vzduch a teplé slnečné lúče na vrcholoch hôr –, ale nebol taký hlúpy, aby si myslel, že matka zem je jeho priateľka.

„Príroda nás chce zabiť. Zemetrasenia, sopečné výbuchy, prílivové vlny, baktérie, divá zver, vírusy, kliešte, choroby, nezniesiteľné horúčavy, mrazivé zimy... to všetko človek za tie tisícročia prežil. Nie preto, že nechal prírodu na pokoji, ale vďaka tomu, že sa pred ňou chránil, ako sa národ chráni pred bojovými útokmi: v jaskyniach, domoch, oblečením, liekmi, kúrením, puškami, udicami a jedom na potkany.“

Učil ho to otec.

„Tak prírodu porazíme?“ opýtal sa ho ako dieťa a vyslúžil si za to zaucho.

„Nepočúvaš ma. Povedal som, že sa bránime, nie že bojujeme. Príroda bojuje s nami. A právom. Sme jej nepriatelia. V potravinovom reťazci nemáme žiadnu funkciu. Naša existencia nemá zmysel. Preto nám príroda nemusí ponúkať mier. Preto sú všetky tie snahy spotrebovať menej elektriny, jesť menej mäsa a produkovať menej odpadu nezmyselné. Je to to isté,

ako keby si poprosil tumor, aby sa širil pomalšie. Sme rakovinový nádor prírody. Z jej pohľadu nás treba úplne zlikvidovať.“

Čím bol Strachnitz starší, tým lepšie rozumel zatrpknutosti svojho medzičasom ťažko chorého otca, ktorý však počas celého svojho života ukazoval inú tvár. Tvár seriózneho kriminálneho komisára vždy pripraveného slúžiť občanom, ktorí potrebujú jeho ochranu.

Pokrytec.

Prečo ho poslúchol, vydal sa v jeho stopách a dal sa k polícii? „*Chceš naďalej márneť svoj život ako strážnik, alebo konečne vykonávať poriadne povolanie ako pravý muž?*“

Takmer každý deň to ľutoval. V ten deň možno ešte viac než inokedy. Napriek tomu nepočúvol svoj vnútorný hlas, ktorý mu radil, aby sa otočil a nevošiel do domu. A už vôbec nie s opicou, ktorá mu pri každom nádychu trhala nervy na franforce.

Našťastie sa ovládal natoľko, že mladšia kolegyňa si jeho dezolátny stav nevšímala. Aspoň v to dúfal.

Chodník viedol okolo stodoly, potom okolo garáže, ktorá bola súčasťou domu, a na jej rovnej streche bola malá terasa s výhľadom na les.

Pohybový senzor aktivoval svetlo nad vchodovými dverami na zadnej strane domu. Na ich sklenenej výplni bolo znútra niečo načmárané čiernym popisovačom. Žmúrili na to a snažili sa to rozlúštiť.

„Čudné,“ poznamenala Samira.

Strachnitz prikývol. „Vyzerať to ako značka.“

Zahnutá čiara, ktorá mohla predstavovať číslo 2 alebo písmeno S podľa toho, či sa človek pozeral znútra alebo zvonka.

Vchodové dvere boli pootvorené. Strachnitz ich opatrne potlačil. So slabým zavrzganím sa otvorili do tmavej stiesnenej chodby. Úzke schody na pravej strane viedli na poschodie. Naľavo bola do steny z drevených panelov zabudovaná rozvodná skrinka. Aj na jej dvierkach bolo niečo napísané. Číslo 5.

„Haló, priniesli sme pizzu!“ zakričal Strachnitz tak hlasno, že to muselo byť počuť v celom dome. Žiadna odpoveď. Ozval sa iba šum vetra.

Dom pôsobil opustene, páchlo tam vychladnutým kozubom a mokrou psou srstou.

Žiaľ, nie pálenkou.

„Je tu niekto?“

Dole na parkovisku vysvetlil Samire, že nemajú prísť ako policajti, preto si cez uniformy prehodili neutrálne pláštenky.

„Páchateľ ohrozujúci ženu, ktorá zavolala na tiesňovú linku, ráta s doručovateľom pizze a my ho v tej domnienke necháme.“

„Peniaze pod rohožkou nie sú,“ zakričal Strachnitz, zatiaľ čo potichu postupoval chodbou s vytasenou pištoľou, až kým po svojej ľavici nenarazil na tenké drevené dvere. Stropy v dome boli pre muža jeho postavy prinízke, takže musel kráčať v miernom predklone.

Otvoril si dvere a vošiel do útulne zariadenej obývačky: malá, pohodlne vyzerajúca kožená pohovka a oproti nej kreslo, medzi nimi perzský koberec s výraznými červenými kvetinovými ornamentmi a na ňom odkladací stolík na kolieskach pred rustikálnou kachľovou pecou. Cez obývačku sa prechádzalo do kuchyne, ktorej vianočne vyzdobené okno videl komisár zvonka. Dopoly stiahnutá riasená roleta, pred ňou čierna sviečka.

„Nikto tu nie je,“ ozvala sa Samira.

Aj on hneď videl, že v staromódnej vidieckej kuchyni nikoho niet. Stoličky boli odsunuté, vo vzduchu sa vznášala vôňa studenej kávy a absintu. Na stole stál použitý riad.

„Pozri!“ Strachnitz ukázal na sklenené dvierka kachľovej pece. Číslo **19** napísané do sadzí mu pripomenulo špinavú kapotu jeho auta, na ktorú minulý týždeň nakreslili deti smajlíka.

Klakol si a otvoril pec. Samira, stojaca za ním, vykrikla.

„Došľaka!“

Aj on zahrešil. Hrubšie. Vydesenejšie.

To nemôže byť pravda!

Spomenul si, ako mu otec rozprával o najhoršom prípade, s ktorým sa stretol ešte ako pochôdzkar: Narkoman posadnutý predstavou, že ho prenasledujú démoni, sa snažil odstihnúť si ľavú ruku „*prekliatu diablom*“ záhradnými nožnicami.

Doriti!

V peci nebola ruka. Iba ukazovák. S čiastočne odtrhnutým nechtom. Zakrvavený, amatérsky odrezaný. Položený ako predjedlo psychicky chorého kanibala na kôpke polien.

„Dobrý bože,“ hlesla Samira a odvrátila sa.

„Pošlite policajných technikov!“ oznámil Strachnitz centrále. „A posily. Radšej pošlite aj záchranku.“ Cívil do vychladnutej pece, preklímal seba a svoj život. Trvalo mu pridlhoo, kým sa vystrel, takže si neskoro všimol, že kolegyňa sa už vzdialila.

3. kapitola

SAMIRA

Strachnitz jej zakázal, aby išla hore sama, nevidela však dôvod, prečo by ho mala poslúchnuť. Bol síce služobne starší a čisto technicky jej nadriadený, no podľa jeho dychu a kolísavej chôdze bol sotva schopný rozumne viesť zásah, nieto jej ešte dávať rozkazy. Nech len dole čaká na posily. Nedopustí, aby jej neskôr vyčítali, že nechala v štiche bezmocnú ženu.

Samira vytasila služobnú zbraň.

Vychodené schody pri každom kroku nahnevane zavrzgali. Ak sa niekto zdržiaval na poschodí pod strechou, musel to počuť. Prestala sa tváriť, že priniesla pizzu, a rýchlo zistila, že to vôbec nebolo nutné. Aj izby na poschodí, spálňa a malá pracovňa, z ktorej viedli presklené dvere na terasu nad garážou, boli prázdne.

Nebola tu Valentina Rogallová ani muž, ktorý ju ohrozoval.

Aj tu však Samira našla jednoznačné známky toho, že pred niekoľkými hodinami v dome niekto bol. V spálni zbadala prikrývky a vankúše nedbanlivo hodené vedľa manželskej postele. Zdali sa byť čisto prezlečené, len plachta bola popísaná. Tak ako na prízemí na vchodových dverách a rozvodnej skrinke, aj na plachtu niekto červeným popisovačom napísal čísla:

Na pravú stranu postele číslo 9, na ľavú 17.

Čo to má znamenať?

Vedľa postele našla Samira malú mätovozelenu obálku, sotva väčšiu ako kreditná karta. Zdvihla ju a vytiahla z nej kartičku. Stál na nej text napísaný tenkou čiernou fixkou. Rý-

mováčka, na ktorú Samirin žalúdok zareagoval podobne, ako keby práve prehltla hnilé vajce:

*Nechajte ho mŕtve dole.
Dievča z kalendára sa už radovať nebude.
Skryté v debne, tralala!
Dnes si ho smrť vybrala!
Dnes si ho smrť vybrala!*

Rozmýšľala, čo by mohla byť *debna*. Predstavila si mŕtvolu bez prsta ležiacu v debne; v rakve, v truhle alebo, ak to autor myslel doslovne, v útvere podobnom debne. Možno v úložnej debne.

Alebo...

Obišla posteľ. Zohla sa. Prstami ohmatala koberec, ktorý bol taký tmavý, že si ju hneď nevšimla – tmavú tekutinu vytekajúcu z postele na podlahu.

Z postele.

Presnejšie povedané: z jej úložného priestoru.

Nechajte ho mŕtve dole.

Pod posteľou. V debne.

„Čo tu robíte?“ počula Strachnitza spýtať sa od dverí.

Stropné svetlo zrazu zablikalo, akoby mu dochádzali sily.

S pripravenou zbraňou nadvihla Samira matrac na strane, kde našla obálku. Pružina len neochotne povolila, ako keby ju nasilu uviedla do nesprávnej, nezdravej polohy.

Strachnitz, stojaci za Samirou, zasvietil vreckovou baterkou.

„Preboha!“ zhrozene vydýchla Samira.

Bytosť v úložnom priestore nevyzerala ani ako žena, ani ako muž, a Samira zapochybovala, či je to vôbec človek, pretože nikdy predtým nepočula niekoho tak strašne a nezrozumiteľne kričať.

„Záchranku!“ počula za sebou Strachnitza zrevať do vysielacky. „Hneď!“

V ideálnom svete by sa čoskoro ozvali sirény, pretáčajúce sa pneumatiky policajných a záchranných áut. Blikajúce majáky by zaplavili spálňu mihotavým modrým svetlom.

Samira však nič podobné nepočula a ani nevnímala signálne svetlá. Videla iba zakrvavené, ťažko dýchajúce čosi v úložnom priestore postele.

Dievča z kalendára?

„Záchranku! Kde trčia tí prekliati hasiči?“ kričal Strachnitz do vysielacky. Potom nastal chaos. Kým bol jej kolega zamestnaný volaním o pomoc, krvavá bytosť nečakane vyskočila z úložného priestoru.

Samira sa pokúsila vystreliť, no než to skočilo Strachnitzovi po nechránenom, holom krku, nestihla vypáliť ani jednu ranu.

4. kapitola

O SEDEM HODÍN NESKÔR STRACHNITZ

Nemá opicu ani mu nie je zle. To bolo prvé, čo si po prebratí uvedomil. Už celé mesiace sa nezobudil bez dunenia v hlave tak ako teraz. To však nebol dôvod na radosť. Mal totiž pocit, že jeho krk je otvorená rana, ktorú mu nejaký sadista previazal horúcimi handrami napustenými soľným roztokom.

„Počuješ ma?“

Strachnitz prikývol, čo bola chyba, pretože handry sa mu zarezali hlboko do rany. Najradšej by sa natiahol za káblom s červeným núdzovým tlačidlom, ktorý visel nad nemocničnou posteľou, no bál sa znova pohnúť.

„Prebral si sa, to je dobre. To je veľmi dobre...“

Muž pri jeho posteli nebol lekár, aj keď s vakmi pod očami veľkými ako čajové vrecúška vyzeral ako lekár nemocničného oddelenia po štyridsiatich ôsmich hodinách v službe. Strachnitzovi chvíľu trvalo, kým v tmavovlasom, asi štyridsaťpäťročnom mužovi spoznal svojho otca. Viacnásobne významenaného vyšetrovateľa.

Ešte aj toto!

„Kde som?“ spýtal sa ho. Jeho hlas znel, ako keby práve kloktal chlórový čistič.

„V Nemocnici svätého Martina. Našťastie, tunajší chirurgovia patria k tým najlepším.“

Mimo jeho zorného uhla pípал monitor, ktorý zrejme kontroloval jeho vitálne funkcie. Vysvetľovalo by to množstvo hadičiek a manžetu na jeho ľavej paži.

„Čo sa stalo?“ zachrčal a chcel prehltnúť, no nepodarilo sa mu to.

„Nepamätáš sa?“ spýtal sa otec so zvláštnou eufóriou v hlase.

Strachnitz sa zamyslel a kútikom oka pozrel doprava k oknu. Vonku bolo svetlo. V jeho posledných spomienkach bola tma. Pamätal sa na chuť alkoholu, ktorý vypil dnes ráno (ak to vôbec bolo dnes ráno). Na tiesňové volanie. Centrála hovorila niečo o žene, ktorá zavolała na číslo 110, aby si objednala pizzu, a pravdepodobne ju niekto ohrozoval.

„Som neďaleko!“ S týmito slovami prijal hlásenie a potom čakal na kolegyňu.

Odvtedy boli jeho spomienky deravé. Pamätal sa, že otvoril vchodové dvere a vošiel do domu. Na rozvodnej skrinke bolo napísané nejaké číslo. Potom posteľ, v nej zakrvavená bytosť a ďalej... Už nič.

Strachnitz si odkašľal a mal pocit, ako keby si prešiel pilníkom na nechty po hlasivkách. „Máte páchatela?“ spýtal sa, a keď si siahol na krk, nahmatal obväz.

„Teraz ma dobre počúvaj!“ povedal otec o polovicu oktávy nižším hlasom, takže zrazu znel hrozivo. „Je veľmi dôležité, aby si pochopil, čo sa v Dome pri lesnom chodníku prihodilo, jasné?“

Strachnitz prikývol a okamžite to oľutoval. V hlave mu zašplachotal kyselinový roztok.

„Bol to pes!“

„Pes? Kde... teda, ako...?“

„Túlavý. Tiesňové volanie ťa zaviedlo do opusteného domu, kde na teba zaútočilo psisko. Zrejme ho tam omylom zavreli a celé dni nič nežralo. Vrhlo sa na teba ako na korisť.“

Otcov zvučný vyšetrovateľský hlas znel opäť prívetivo: „Asi si mu veľmi nechutil, synak. Nechal ťa tak a utiekol.“

Strachnitz cítil, ako ho zmáha ospalosť, ako keď si vezme liek na spanie, ktorý zrazu zaúčinkuje. Pravdepodobne ho napumpovali liekmi proti bolesti s uspávajúcim účinkom.

„A čo tá žena?“ chcel vedieť.

A moja kolegyňa. Ako sa volá...

„Aká žena?“

„Tá obeť. V úložnom priestore postele. Bola celá od krvi. Určite ste našli jej prst!“

„Jej čo?“

Strachnitzovi sa zachveli viečka.

„V peci. Bolo tam číslo. A rýmovačka...“

*Skryté v debne, tralala!
Dnes si ho smrť vybrala!*

Doparoma, ako to bolo ďalej?

Nemocničná izba sa mu mihala pred očami, akoby bolo všetko okolo neho projekciou a projektor bol pripojený na veľmi kolísavý zdroj prúdu. Počul otca, ako sa mu prihovára už zasa hlbokým hlasom: „Pokoľ, synak. Ako som už povedal, je dôležité, aby si tomu rozumel, keby sa ťa na to niekto spýtal: V tom dome nikto nebol. Žiadna obeť, žiadna krv, žiadne prsty ani čísla. A nevidel si ani žiadne rýmovačky.“

To nie je možné.

„Nelám si hlavu, chlapče. Lekári vravia, že po takom traumatickom zážitku sú zmätok a falošné spomienky úplne normálne. Zvlášť keď si niekto z času na čas prihne.“

Strachnitz pocítil na pleci ruku, najradšej by ju schmatol a pritiahol otca k sebe, aby mu mohol do tej jeho unavenej tváre zakričať:

„Možno som opilec, ale nie som blázon. Ani sa mi to neprisnilo v mrákotách. Tak ma prestaň vodiť za nos!“

Nedostal však zo seba ani slovo. Oči sa mu už zatvorili. Ponoril sa do tmavej prázdnoty bez akéhokoľvek svetla. Zrazu mu hlavou preletela myšlienka pozostávajúca iba z troch slov. Pochádzali z rýmovačky v Dome pri lesnom chodníku. Celé znenie si nepamätal, ale týmito slovami si bol istý:

Dievča z kalendára

Hoci si to v tej chvíli nevedel vysvetliť, rozrušilo ho to, po celom ubolenom tele mu prešiel mráz a spomenul si ešte na niečo: Valentina Rogallová.

Zrazu mu to začalo dávať hrozivý zmysel, aj keď iba na zlomok sekundy, potom sa všetko okolo neho rozplynulo a nastala najtemnejšia tma, v akej sa jeho myseľ kedy ocitla.